

La Internacional Liberal, amb el PRD

Congrés Federal dels reformistes

Miquel Roca, líder indiscutible del Congrés

/ Paco Junquera/Over

L Julia GARCIA CANDAU
 La batalla formal per la recuperació del centre ha començat. Miquel Roca i el reformisme ja estan en marxa, amb les benediccions de la Internacional Liberal. El Partit Reformista Democràtic, amb la celebració a Madrid del seu primer congrés, acaba de ressuscitar la desapareguda UCD. En l'operació, de moment, no han entrat els vells lleons centristes de l'ala socialdemòcrata, que quedaren despenjats de l'operació d'ingrés al PSOE. El partit de Roca, el qual ha creat una certa il·lusió federal, no ha pogut ser la *vedette* del cap de setmana a Madrid, però ha

estat el toc de clarí perquè aquells qui creuen en la possibilitat d'arraconar el bipartidisme acudesquen al seu banderí d'enganxament.

El congrés dels reformistes no s'ha produït en una data afortunada. D'entrada, el privà de notorietat la manifestació dretana contra la LODE, l'assassinat del dirigent *abertzale* Santiago Brouard i l'atemptat contra el general Luis Rosón, germà de l'exministre d'UCD Juan José, que fou precisament qui inicià la difícil tasca de la reinserció social del etarres penedits. D'altra banda, a Roca, li féu també una fina feina d'endrecament el pre-

sident del govern, Felipe González, cridant-lo a La Moncloa per iniciar el diàleg sobre el famós decàleg de consens en política exterior i l'OTAN. Roca va ser notícia en televisió i premsa més per la xerrada amb González que per l'inici del seu congrés. El congrés del PSC l'emparedà, així mateix, diumenge a Catalunya.

El Congrés Reformista no ha suposat notícia de

gut el suport moral de la Internacional Liberal. A les sessions han assistit el vice-primer ministre belga Willy De Clerq, president de la Federació Europea Liberal; l'ex-presidenta del Parlament Europeu, Simone Veil, i l'ex-primer ministre socialdemòcrata portugués, Francisco Pinto Valsemao. Els liberals europeus han beneït el Partit Reformista i han deixat ben clar que només ell serà homologat, és a dir que serà l'únic reconegut internacionalment.

La Unió Liberal, integrada en la Coalició Popular, que lidera Manuel Fraga, ha quedat definitivament descavalcada. Europa considera els Swchartz, Chueca i Márquez com liberals espuris. Clar és que, per a aquests, no comptar amb el suport de la Internacional Liberal no deu ser massa problema: són tan pocs els companys de viatge, que es desplacen en una berlina.

El congrés reformista ha deixat sense resoldre taxativament allò referent a la ponència dedicada a la ideologia i l'estratègia. El punt de partida és el concepte liberal de l'organització econòmica de l'estat, que ha d'estar al servei de la societat i no a l'inrevés. Però, a partir d'ací, tot queda en el sentit comú. La teoria és mantenir la màxima flexibilitat respecte a la implantació i les característiques del partit, en les diferents comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Per la pròpia composició dels llocs de comandament del partit i les tendències regionals, ha quedat obert el flanc pel qual poden abocar-se al futur les velles baralles familiars de la UCD.

primera magnitud, segurament perquè quasi tot era explicat. Antonio Garrigues ha estat nomenat president del partit i l'excedentista Florentino Pérez, secretari general, tal com era previst. També, com es sabia, Miquel Roca, militant de Convergència Democràtica de Catalunya, ha quedat en el partit com el santot, que és precisament allò que més s'acobla al seu pretès futur polític. Roca aspira a ser un català per a tot Espanya. És a dir, un Cambó.

Menys suport per a la Coalició Popular

L'operació, en la presentació en societat, ha tin-

L'enigma Suárez

A Madrid continua

plantejant-se la necessitat d'aconseguir un partit centrista fort, amb la unió de Roca i el grup de Suárez. El pare del reformisme estava i està disposat a oferir a Suárez tot el que desitge, si es produeix la integració del CDS. Els vells lleons socialdemòcrates del centre, Díez, Seara i el mateix Rosón, continuen intentant crear el pont que unesca Roca amb Suárez, però aquest té ben decidit el futur. Adolfo Suárez, que contempla amb esperança com ha acabat la seua travessia del desert i com això es tradueix en les enquestes amb un creixement en les intencions de vot, vol mantenir-se al marge de qualsevol coalició que el porte a reviure les hores amargues de les baronies d'UCD.

Suárez diu que no a una

Antonio Garrigues Walker, president del nou partit

/ Paco Junquera/Cover

operació en la qual hi ha destacats membres del seu govern. I diu que no perquè els coneix. Suárez prefereix un partit modest, però sense lluites internes. L'ex-president ja tingué un Garrigues en el seu gabinet i coneix, sobradament, alguns dels membres federals del Partit Reformista.

El major èxit del congrés reformista ha estat assolir el reconeixement de la Internacional Liberal. Temps enrere, aquest reconeixement s'hauria traduït en diners a través de la Fundació Friedrich Naumann. Ara, després del cas Flick, tot quedarà reduït als ajuts per a la formació de dirigents. El valor simbòlic resideix a haver restat una internacional a Fraga, el qual ja compta amb el suport de la conservadora i la demòcrata-cristiana.

Història de L'ART CATALÀ

F. Miralles, F. Fontbona, J. R. Triadó, J. Garriga, N. de Dalmasas, A. José i Pitarch.
Fotografies de F. Català-Roca.

Per primera vegada al seu abast, la més completa història de l'art català. Un excepcional testimoni de les més nobles manifestacions de la nostra cultura al llarg de deu segles.

- 8 volums a tot color
- 2056 fotografies
- 2320 pàgines
- enquadernats en pell
- paper couché de 160 g

UN LLIBRE D'OBSEQUI PER A VOSTÈ.

Per a tots el lectors de «El Temps», un llibre gratuït. Només cal enviar la butlleta o còpia. Us farem arribar el llibre i la informació sense compromís de la Història de l'Art Català.

Retallar i enviar a: Apartat de Correus n.º 1944. 46080-VALÈNCIA.

Nom
Adreça
Població C. Postal
Telèfon Ofici

